

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Μετὰ τελευταίαν ἀπόπειραν ἠρωϊκῆς, ἀλλ' ἀνωφελοῦς ἀντιστάσεως, ἡ δυστυχῆς ἔλαφος, προσβληθεῖσα ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἔπεσεν ὑπὸ βολὴν καρβίνου, ἣν ἔρριψε κατ' αὐτῆς ὁ κόμης Δεβεζαί. Αἱ σαλπιγγες ἐπαιάνισαν τὸν θάνατον καὶ εἶτα τὸ διαμέλισμα. Τριακοντὰς δ' ὑλοτόμων καὶ ἀνθρακῶν ἔδραμον ἀπὸ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ δάσους, ὅπως ἴδωσι τὸ ὄρατον καὶ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα. Μετὰ ταῦτ' αὐτῶν ἦσαν καὶ τινες γυναῖκες. Ὁ διαμελισμὸς τοῦ θηράματος ἦτο περὶ τὸ τέλος, ὅτε ὁ κ. Δεβεζαί ἠσθάνθη χεῖρα τεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἡ χεῖρ ἐκείνη ἀνήκεν εἰς εὐγενῆ ἐξηκοντούτην, ἀγαμον, πλουσιώτατον, καλούμενον ἰππότην Δελουσύ, ὅστις ἕνεκα τῶν ἀγῶν ἐλαφρῶν αὐτοῦ ἠθῶν εἶχεν ἀποκτήσει οἰκτρὰν διασημότητα καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. Οἱ πατέρες καὶ οἱ σύζυγοι ἐκλειδῶνον τὰς θυγατέρας καὶ τὰς συζύγους των μόνις ἐβλεπον αὐτὸν μακρόθεν ἐρχόμενον. Αἱ συνεταὶ ὁμῶς αὐταὶ προφυλάξεις δὲν ἐκώλυσαν τὸν κ. Δελουσύ νὰ σκορπίσῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ — καθ' ἃ τούλαχιστον ἐφημίζετο — τὸς νόθους, ὅσους εἶχε γεννήσῃ καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΕ', ὁ προσφιλεῖς προσεπιλεγόμενος, οὗ ἡ βασιλικὴ καὶ φιλογύνης μνήμη, ἔστω αἰωνία, ἢ ὅσους ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς τοῦ Ὑθετώ, ἡ ἄλλη ἐκείνη οὐχ ἦσσαν διάσημος μεγαλειότης, ὅστις

Ἐπειδὴ καὶ κατῴρωσε ν' ἀρέσῃ
Εἰς τὰ καλὰ τῆς χώρας του κορίτσια,
Εἶχανε χίλια δίκρα ὅσοι ἦσαν
Ἐπὶ τοῦ πατέρα νὰ τὸν λένε...

Ὁ ἰππότης ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός. Εἶχε τὴν ρίνα παχεῖαν, τὸ μέτωπον προέχον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, χρώματος καθαρῶτατος φαιοῦ, τὰ χεῖλη λάγνα... Ταῦτα δὲ καθίστων αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τοὺς σατύρους, ὡς παριστῶσιν, αὐτοὺς οἱ καλλιτέχναι. Γινώσκωμεν δ' ὅτι, ὑπὸ τὴν ἐποψίν των ἠθικῶν ἰδιοτήτων, ἡ ὁμοιότης αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἡμιθέους ἐκείνους ἦτο μείζων ἔτι.

Ὁ κύριος Δελουσύ ἔθιξε τὸν ὄμον τοῦ κ. Δεβεζαί.

— Τί θέλετε, ἰππότη; ἠρώτησεν οὗτος.

— Θέλω νὰ σὰς δεῖξω κάτι τι.

— Τί;

— Τὴν ὠραιότεραν κόρην τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, φίλτατέ μοι κόμη.

Ὁ κ. Δεβεζαί ἤρξατο νὰ γελᾷ.

— Πάντοτε ὁ ἴδιος!... ἀνέκραξεν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου!

— Δὲν σκέπτεσθε ἄλλο τι ἢ μόνον τὰ ὄρατα κορίτσια!

— Καὶ τὰς ὠραίας γυναῖκας, φίλτατέ

μοι. Ἐκτὸς αὐτῶν δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

— Αἰρετικέ!

— Θεὸς μου εἶναι ὁ ἕως, οὐδέποτε δὲ εἶχε λατρευτὴν θρεμότερον ἐμοῦ.

— Εἶναι ἀληθές, διότι δὲν παραλείπετε εὐκαιρίαν νὰ καύσετε ὀλίγον θυμίαμα εἰς τὸν βωμὸν του. Ἐπὶ τέλους, ἐπιμένετε ὅτι ἀνεκαλύψατε ἐν τέραις καλλοσύνης;

— Κομματί διὰ βασιλέα, φίλτατε κόμη.

— Εἰς τοῦτο τὸ δάσος;

— Δύο βήματα μόνις ἀπὸ ἐδῶ.

— Τότε Ἀμαδραῦδα τινά.

— Ἀμαδραῦδα μὲ φουστάνι ἀπὸ βαμβάκον, μὲ πέδιλα καὶ μὲ σκουφὸν στρογγύλον.

— Μίαν χωρικὴν;

— Χωρικὴν ἢ πριγκίπισσαν ὀλίγον ἐνδιαφέρει... Ἀφροδίτην!... Ἀφροδίτην σωστήν!...

Οὐδὲν φαιδρότερον ἢ ὁ μυθολογικὸς ἐνθουσιασμὸς τοῦ γέροντος ἀκολάστου, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλου καὶ ἡ ρις ἐσπασμῶδει ἐκ τῆς λαγνείας. Ἐλεγε τὰ χεῖλη του, ὡς λαίμαργος ὄσφραϊνόμενος ὕδρα. Ὁ κόμης ἐμειδίασε, βλέπων τὴν στάσιν ταύτην τοῦ γέροντος Φωβλάς, καὶ εἶπε:

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι ἰππότη, δείξατέ μοι τὴν Ἀφροδίτην... δὲν θὰ δυσαρστηθῶ, ἀν μάρθω ὅτι ὑπάρχουν θεαὶ εἰς τὰ κτήματά μου.

Ὁ κ. Δελουσύ, λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν κόμητα, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐλθετε.

Ἐφερε δ' αὐτὸν δέκα περίπου βήματα μακρὰν τοῦ ὀμίλου τῶν κυνηγῶν καὶ δείξας διὰ τῆς λαβῆς τῆς μαστιγῆς του νέαν χωρικὴν, ἣτις ὀλίγον τι μακρὰν τῶν ὑλοτόμων καὶ τῶν ἀνθρακῶν ἔμενε μόνη, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ στελέχους δένδρου τινός, προσέθετο:

— Παρατηρήσατε καὶ εἰπέτε μοι τὴν γνώμην σας.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ἀκουσίως ὁ κ. Δεβεζαί.

Ἡ ἰππότης ἐμειδίασε θριαμβευτικῶς καὶ ἐψιθύρισεν:

— Γνωρίζω ἐγώ, φίλτατέ μοι... ἡ ἔξις! ἡ μεγάλη ἔξις!... χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔχω καὶ καλαισθησίαν...

Ὁ κόμης Δεβεζαί δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς χωρικῆς ἐκείνης, ἐφ' ἣς ὁ ἰππότης εἶχεν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του.

ΙΑ'

Σωσάννα.

Δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀρνηθῶμεν. Ὁ γέρον ἰππότης Δελουσύ ἦτο ἐντριβέστατος περὶ τὴν γνώσιν των γυναικῶν. Μόνον αἱ ἀνακρεοντικαὶ καὶ μυθολογικαὶ συγκρίσεις του δὲν ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἡ νέα χωρικὴ, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὑποδείξῃ εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἦτο θελκτικωτάτη. Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὁμοιότητα εἶχε πρὸς τὸ ἐλαφρότατον ἡμισυ τοῦ χωλοῦ Ἠφαίστου. Ὅτε ἡ Ἀ-

φροδίτη ἐξῆλθε γυμνὴ ἐκ τοῦ θαλασσίου ἀφροῦ, ἡ μακρὰ αὐτῆς κόμη, ἐφ' ἣς ἠκτινοβόλου, ἠγνόμενοι μετὰ τῶν σταγόνων τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος, οἱ μαργαρίται, ἐδανείσθη ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὸ χρυσοῦν χρῶμά της.

Ἐν τούτοις, ἡ χωρικὴ ἦτο μελαγχροινὴ, μελαγχροινὴ ὡς θυγάτηρ τῆς Ἀραβίας, ὡς ἡ νύξ, ὡς ἡ Ἀνδαλουσία τοῦ Δεμυσσέ. Ἡ κόμη αὐτῆς, αἱ ὄφρυς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν μαῦροι. Τὸ πρόσωπόν της ἠλιοκαές, ἡ ὄσφυς της λεπτοφυῆς καὶ ραδινη ἐφαίνετο θαμασίως ὑπὸ τὸ χονδραειδὲς ὕφασμα τοῦ περιστηθίου της. Ὁ κερύφαλος αὐτῆς, ἐκ διπλοῦ ὑφάσματος, μόνις συνεκράτει τὴν πυκνὴν καὶ ἀπαλὴν κόμην της, ἣς ἀπήστραπτον αἱ κυναὶ ἀνταύγεια. Ἡ ἠλιοκαὴς χεῖρ της ἦτο θελκτικωτάτη. Τὰ πέδιλα, καλυπτόμενα κατὰ τὸ ἦμισυ ὑπὸ τεμαχίου ἀρνοδοράς, ἦσαν πολὺ μεγάλα διὰ τοὺς μικροὺς πόδας της. Ἐν ὀλίγοις, ἦτο θελκτικωτάτη νεανίς, θαυμασίον πλάσμα... Ἄλλ' Ἀφροδίτη, ὄχι... δεκάκις ὄχι.

Ὁ κύριος Δελουσύ ἐφάνη, ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, εὐαρεστούμενος νὰ παρατηρῇ τὸν θαυμασμὸν τοῦ κ. Δεβεζαί, ὃν αὐτὸς ἐκεῖνος εἶχε προκαλέσῃ. Εἶτα θίξας αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ κλείσας τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν εἶπεν:

— Ἐ;

— Ὄραία, ὠραιότατη! ἀπήνησεν ὁ κόμης.

— Δὲν εἶναι ἀληθές; Ἄλλ' ἀγαπητέ μοι, πρέπει νὰ τὴν γνωρίζετε;

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὴν βλέπω.

— Ἀληθῶς;

— Σὰς βεβαίω.

— Παράδοξον.

— Διατί;

— Διότι εἴμεθα εἰς τὰ κτήματά σας, καὶ ἡ ἀγροτικὴ αὐτὴ θεότης πρέπει νὰ ἦναι θυγάτηρ τινός ἐκ των ἐπιστατῶν σας, των ὑλοτόμων ἢ των ἀνθρακῶν.

— Δυνατόν, καὶ πιθανόν μάλιστα! ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ γνωρίζω προσωπικῶς πάντας τοὺς κατοικοὺς των γαιῶν καὶ των δασῶν μου.

— Ἐχετε ἄδικον, ἀγαπητέ μοι, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις... Τί διάβολον! ὅταν ἔχη κανεὶς ἕνα θησαυρόν, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ... Ἄ! διάβολε! ἀν ἡ κόρη ἦτο ἐκ των ὑποτελῶν μου!...

— Ὅλ' ἐπανεφέρετε ἐν μέσῳ 1820, τὸ μέγιστον των τιμαριωτικῶν δικαιωμάτων; ἠρώτησεν ὁ κόμης γελῶν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί... καί, λόγον τιμῆς, θὰ καθίστων εἰς τὴν θελκτικὴν ταύτην χωρικὴν τὴν ὑποτελείαν της γλυκυτάτην. Ἄλλ' ἐδῶ, ἀγαπητέ μοι κόμη, εἴμεθα εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ οὐδέποτε θὰ παρεξηρεπόμενη ἀχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ κυνηγήσω εἰς τὰς γαίας σας.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὴν νεανίδα, ἣτις προσέχουσα εἰς τὸ διαμέλισμα, δὲν ἐνόησεν ὅτι παρετηρεῖτο μετὰ τὴν ἐπιμονῆς.

— Θα μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ὄραίου αὐτοῦ πλάσματος, ἐπιθύρισε ὁ κόμης, καὶ ἐφώνησεν :

— Ραμέ ! ... Ραμέ ! ...

Κυνηγός, φέρων τὴν οἰκοστολὴν τοῦ κόμητος, ἔσπευσε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

Ἡ χωρική, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ κ. Δεβεζαί, ἀνεσιρτήσεν, ἐγένετο πορφυρά, ἀλλὰ δὲν κατέλιπε τὴν παρὰ τὸ στέλεχος θέσιν της.

— Ραμέ, εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί, δεικνύων αὐτῷ τὴν νεάνιδα· ἤξεύρεις τὸ ὄνομα τῆς κόρης ἐκείνης ;

Ὁ κυνηγὸς παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ ἔδειξεν αὐτῷ ὁ κόμης, καὶ πονηρὸν μειδιάμα, κατασταλὲν ἀμέσως, διέστειλε τὰ χεῖλη του.

Τὴν γνωρίζω πολὺ καλά, κύριε κόμη.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Σωσάννα.

— Τὸ ἐπώνυμόν της ;

— Γκιλλώ. Σωσάννα Γκιλλώ.

— Ὁ πατήρ της δὲν εἶναι ὑλοτόμος μου.

— Ἦτο, κύριε κόμη.

— Πῶς ἦτο ; Δὲν εἶναι πλέον ;

— Ἀπέθανεν ὁ δυστυχὴς τώρα καὶ δύο χρόνια.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ τώρα ἡ κόρη ;

— Διακόσια βήματα ἀπὸ ἐδῶ, κύριε κόμη. Νὰ ἡ στέγη τῆς καλύβας της, ἐκεῖ κάτω, δεξιᾷ, ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα.

— Μὲ ποῖον κατοικεῖ ;

— Μόνη.

— Μόνη :

— Θεέ μου ! ναί, κύριε κόμη. Ἡ μητέρα της ἐτάφηκε πρῶτα ἀπὸ τὸν πατέρα της. Δὲν τῆς ἔμειναν οὔτε ἀδελφια, οὔτε ἀδελφάδες, οὔτε συγγενεῖς.

— Ἀλλὰ πῶς ζῆ ; Ἐχει τίποτε ;

— Μὲ τὰ χέρια της. Ἐργάζεται διὰ τοὺς ξυλᾶδες καὶ τοὺς καρβουναρέους.

— Δυστυχὴς ! ἐπιθύρισε ὁ κόμης. Εἶτα προσέθετο γεγονοῖα τῆ φωνῆ :

— Εἶναι φρόνιμη ;

Ὁ κυνηγὸς ἐμειδιάσεν αὐτὸς εἰρωνικῶς καὶ εἶπεν :

— Φρόνιμη ! ... λέγουν ὅτι εἶναι φρόνιμη, κύριε κόμη. ... Ἀλλά. . . διαβολὴ ! μία τόσῃ εὐμορφῇ κόρη, δίνει ὑποψίας.

Ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ πλεονα. Ὅθεν ἀπέπεμψε τὸν κυνηγόν, ὅστις ἀπερχόμενος εἶχε τὸ ἦθος ἀνθρώπου εὐχαριστημένου ἐν τῇ πονηρίᾳ του. Ἀλλὰ πῶθεν προήρχετο ἡ τοιαύτη δυσοίωνος εὐχαριστίας ; Δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ τὸ μάθωμεν.

Ὁ γέρον ἱππότης Δελουσύ εἶχεν ἀκούσῃ τὴν προηγουμένην συνδιάλεξιν ταλαντευόμενος ἐπὶ τῶν κνημῶν του καὶ παίζων μετὰ τῆς λαβῆς τῆς κυνηγετικῆς μαστιγῆς του

— Φίλτατέ μοι, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα, μορφαίζων ὡς σάτυρος, εἰξεύρω καλλίστα τί σκέπτεσθε.

— Εἰξεύρετε τί σκέπτομαι ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Βεβαιότατα.

— Τότε τί σκέπτομαι !

Ὁ ἱππότης, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἤρξατο συρίζων τὸ γνωστότατον ἄσμα τοῦ Δικαιώματος τοῦ αὐθέντου.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀγαπητέ μοι ἱππότα, εἶπε μετὰ ταῦτα, σεῖς, ὁ ὁποῖος οὐδὲν ἀγνοεῖτε, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε, ὅτι εἶμαι νυμφευμένος καὶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου.

— Ἄ ! καὶ τί σημαίνει τοῦτο ; ἀπήντησεν ὁ γέρον ἀκόλαστος. Ὁ ἦτο κάκιστος πετεινός, ὁ ἀρνούμενος εἰς μίαν μόνην ὄρνιθα.

Καὶ οὐδὲν ἐλέχθη πλέον...

Ἡ Σωσάννα Γκιλλώ εἶχε γίνῃ ἀφαντος ὀπισθεν τῶν δένδρων καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν καλύβην αὐτῆς ἄγουσαν. Ἡ θῆρα εἶχε τελειώσει. Ὁ κόμης καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἵππευσαν αὐθις καὶ ἔλαβον τὸν δρόμον τοῦ πύργου.

Ἐπανευρίσκομεν αὐτοὺς τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας. Τὸ ἐστιατόριον ἦτο φωταγωγημένον. Τὸ γεῦμα, ἐπὶ μακρὸν παραταθέν, ἦτο περὶ τὸ τέλος. Οἱ γενναῖοι οἶνοι, ὧν εἶχε γίνῃ κατάχρησις, εἶχον ἀνάφη καὶ τὰς συνετωτέρας κεφαλὰς καὶ συνταράξει καὶ τὰ ἐδραιότερα πνεύματα.

Ὁ κ. Δεβεζαί εἶχεν ἀποπέμψῃ τοὺς ὑπηρέτας, ὅπως ἡ συνομιλία μείνῃ ἐλευθέρα μέχρις ὅλης τῆς ἐπιθυμητῆς ἀκολασίας, εἰς ἣν οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι εὐπατρίδαι, ὧν ἡ φαιδρότης ὠφείλετο εἰς τοὺς ἰσπανικοὺς οἶνους, ἐροῖθησαν κατακέφαλα.

Τὰς περὶ κυνηγιῶν διηγήσεις, τὸ ἀναπόφευτον συμπλήρωμα παντὸς γεύματος κυνηγῶν, διεδέχθησαν ἀχαλίνωτοι καὶ σκανδαλώδεις ὁμιλίαι.

Οὐδεὶς τῶν ἐντίμων Τουραϊνῶν ὑπῆρχε —κατὰ τὸ λέγειν των— μὴ ὧν ἀπόγονος τοῦ Φωβλάς καὶ κληρονόμος κατ' εὐθεῖαν γραμμῆν τοῦ Δὸν Ζουάν, — τῶν τριῶν διασημοτέρων γυναικοθηρῶν τῶν μυθιστορημάτων. Ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐξαίρετοι σύζυγοι, ἀξιοσέβαστοι οἰκογενεάρχαι, ἐγκαταλιπόντες πρὸ πολλοῦ τὰς θυελώδεις τῆς νεότητος τρέλλας, οἵτινες καθ' ἐκάστην κυριακὴν καὶ ἑορτὴν συνώδευον τὰς συζύγους των εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, συνετιζόντες διὰ τῆς εὐσεβοῦς συμπεριφορᾶς των τοὺς τε χωρικοὺς καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν κτημάτων των ... Καὶ ὅμως, οἱ τὰ ἦθη πατριαρχικὰ ἔχοντες οὗτοι ἀνθρωποὶ, ἐξαφθέντες ἐκ τῆς ἀφθόνου πόσεως τοῦ Ξερές, τοῦ Ρῶτα καὶ τοῦ Πακκαρέττου, ἔλεγον πνευματωδέστατα τὰς ἀσεμνοτέρας παραδοξολογίας.

Ὁ ἱππότης Δελουσύ εὐρίσκετο ἐν τῷ στοιχείῳ του. Ἡ κελῶς ἀποκτηθεῖσα ἐπὶ ἀνθηκότητι φήμη του καὶ ὁ μυθικός ἀριθμὸς τῶν νόθων τέκνων του ἔδιδον αὐτῷ τὸ δικαίωμα ἀναμφισβητήτου κυριαρχίας. Ἦκουον αὐτοῦ πάντες μετὰ σεβασμοῦ, ἐπικροτοῦντες καὶ εἰς τοὺς ἐλαχίστους λόγους του.

Ἐβασίλευεν !

Μόνος, ἐν μέσῳ πάντων τῶν προσκεκλημένων, ὁ κ. Δεβεζαί δὲν συμμετεῖχε τῆς ἀκόλαστου ἐκείνης συνομιλίας. Οὐχὶ διότι ἦτο νηφαλιώτερος τῶν ἄλλων, ἢ

προσεποιεῖτο ἐπιφυλακτικότητά γελοῖαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ διότι ὁ νοῦς του ἦτο ἀλλαχού.

Ποῦ ;

— Θεέ μου ! καὶ διατί νὰ τὸ ἀποκρυψώμεν ;

Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος βαλίτω κατ' αὐτοῦ τὸν λίθον.

Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐπλανᾶτο ἐν τῷ δάσει, ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐπὶ τῶν χλοερῶν ὄχθων τοῦ μικροῦ τενάγους, ἀναζητῶν ἐν μέσῳ τοῦ φυλλώματος τὴν στέγην τῆς καλύβης, ἐν ἣ ἡ Σωσάννα Γκιλλώ ἐβίου μόνη. Πῶθεν δὲ προήρχετο ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις ; Ὁ κόμης ἠγάπα τὴν κόμητισσαν Μαργαρίταν, ἠγάπα δ' αὐτὴν ἀποκλειστικῶς καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ἡ μελαγχροινὴ ἐκείνη κόρη, ἡ μελανόφθαλμος, ἣν εἶδεν ἐπὶ μίαν καὶ μόνην στιγμὴν, εἶχεν ἐξεγείρει τὰς αἰσθήσεις του, εἶχεν ἀρπυνίσει ἐν αὐτῷ ἄπασαν τὴν ὁρμὴν τῶν ἐπιθυμιῶν.

Ἐν μέσῳ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου θορύβου, ὃν παρήγον τὰ συγκρουόμενα κύπελλα, αἱ ὀξεῖαι φωναὶ καὶ τὰ ἄσματα, ὁ κόμης ἔβλεπε μόνον τὴν εἰκόνα τῆς Σωσάννης Γκιλλώ. Σατανικός καὶ διαρκὴς ἀντικατοπτρισμός ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, οὐχὶ πλέον ὑπὸ τὰ χονδροειδῆ ἐκεῖνα φορέματα, ἄτινα μάτην προσεπάθουν ν' ἀποκρύψωσι τὴν θελκτικὴν αὐτῆς καλλονὴν· οὐχὶ πλέον ὑπὸ τὸν ἐκ χονδρῶν πανίον στοργγγύλον κεκρύφαλον καὶ τὰ ἐκ βαμβακεροῦ ὑφάσματος περιστήθιον καὶ ἐσθητά της· ἀλλ' ὑπὸ τὴν περιβολὴν τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος, πρὸς ἣν ἐν τῇ εἰκονικῇ γλώσσει του εἶχε συγκρίνει αὐτὸν ὁ ἱππότης Δελουσύ :

Γυμνή—γυμνὴ 'ς τὸ περιγιάλι,
Ὡτὰν τὴν Ἀφροδίτη καθισμένη,
Χάριν τοῦ Ἀπελλῆ, τοῦ Κλεομένη,
Σὰν μάρμαρον ἀπὸ σάρκα ἐφαινότου,
Τί πράγματα ἐξάσια, 'ς τὴ θεῖα
Γυμνότητά της !. Ὅταν ἐστρεφθῶν...
Κάθε στροφή της ἄκουε νὰ ψάλλῃ
Τῆς εὐμορφίᾶς τὸν ὕμνον ... Τί μαγεία !.
Καὶ ὅταν 'ς τὴν ὀλότρομη ἀκτίνα
Τοῦ φεγγαριοῦ, τὰ κύματα ἐκεῖνα
Τὴν ἄμμο ἐφιλοῦσαν... Ὡ ! τί θεῖα
Χάρις ἢ κινήσες της εἶχαν τότες !.
Εὐμορφῇ πρῶτη, ἀνάμεσα 'ς ταῖς πρῶταις !

Ἡ ὀπτασία ἦτο θελκτικωτάτη· ἀλλ' οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ὑπάρχει στιγμὴ τις καθ' ἣν καὶ αὐτὴ ἡ ἡδονή, ὅταν παρατείνεται λίαν, καθίσταται ἀλγεινὴ. . . Ἡ στιγμὴ ἐκείνη εἶχεν ἐπέλθῃ διὰ τὸν κύριον Δεβεζαί. Ἡθέλησεν, ἀλλὰ ματαίως, ν' ἀποδιώξῃ τὴν ἡδονικὴν ὀπτασίαν, ἥτις τὸν ἐπολιόρκει. Ἡ ὑπερξημαμένη φαντασία του δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρύνῃ τὴν μεθυστικὴν εἰκόνα τῆς μελαγχροινῆς χωρικής, λαβοῦσαν τὴν μορφήν τῆς λαγοντέρας Βακχίδος. Τρὶς ὁ κύριος Δεβεζαί ἐπλήρωσεν ἀλλεπαλλήλως τὸ κύπελλόν του καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἀπνευστί. Ἦλπιζεν ὅτι ἡ μέθη τοῦ οἴνου θ' ἀπεδίωκε τὴν μέθην τῶν πόθων· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν ἢ ν' αὐξήσῃ κατὰ τινὰς βαθμοὺς τὴν θερμότητα τοῦ εἰς τὰς φλέβας του κυκλο-

φορῶντος ὕγρου πυρός. Μετέβαλε τὸ πύραυλον εἰς κλίβανον. Προσεπάθησε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον οἱ περὶ αὐτόν. Ἐν τῇ ἠθικῇ καταστάσει, ἐν ἣ εὐρίσκετο, μία οἰαδῆποτε διασκέδασις θά ἦτο δι' αὐτόν ἀνεκτίμητος.

Ὁ ἱππότης Δελουσοῦ διηγείτο ἀνέκδοτόν τι τῆς νεότητός του, οὐτινος ἡμεῖς ἀρκούμεθα νὰ ὑποδείξωμεν δι' ὀλίγων λέξεων τὸ θέμα. Αἱ λεπτομέρειαι θὰ εἶχον τὴν θέσιν των ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Ἰακώβου Καζανόβα τοῦ Σέγγατ, τοῦ κυνικοῦ καὶ διασήμεου τυχοδιώκτου· ἀλλ' ἡ αἰδῶς ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθήκον νὰ τὰς ἀποσιωπήσωμεν.

Παραδόξον τῇ ἀληθείᾳ! Τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνον, μία τῶν πολυαριθμῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος τοῦ κ. Δελουσοῦ εἶχεν ἔκτακτον ἀναλογίαν πρὸς τὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θέσιν τοῦ κόμητος Δεβεζαί καὶ περιελάμβανεν ὀλεθρίαν διδασκαλίαν, ἣν ὁ κόμης ἐμελλε δυστυχῶς νὰ ἐπωφεληθῇ!

IB'

Ἡ καλύβη τῆς Σωσάννης.

Ὁ κ. Δελουσοῦ διηγείτο, ὅτι ἐπανελθὼν ἐσπέραν τινὰ ἔκ τινος ἐκδρομῆς εἰς Τούρ, ἐστάθη ὅπως διανυκτερεύσῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λευκοῦ Ἰππου, ἐν τῷ χωριδίῳ τοῦ Βερναί. Μετὰ μέτριον δεῖπνον, περιήρχετο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης τὸ χωρίον, ὅπως ἀναπνεύσῃ δροσερὸν ἀέρα, ἢ μᾶλλον ζητῶν τύχην. Παρὰ τὴν θύραν οἰκίσκου, περιβαλλομένην ὑπὸ ἀναδενδράδος, εἶδε καθημένην ἐπὶ ξυλίνου θρανίου κόρην, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ τὸ θελκτικώτερον πλάσμα τοῦ κόσμου.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ πρόλογος περιπετειᾶς, δυσκόλου νὰ διεξαχθῇ πρεπόντως ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς· ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐρεθιστικώτερας. Ὁ κ. Δελουσοῦ ἐγίνωσκε θαυμασίως δύο παροιμίας, τὴν μὲν γαλλικὴν, τὴν δὲ λατινικὴν, ἀμφοτέρας λίαν ἐνθαρρυντικᾶς: Ὁ μῆδεν διακινδυνεύων, οὐδὲν κερδίσει! ἔλεγεν ἡ μία.

Ἡ τύχη βοηθεῖ τοὺς τολμηροὺς! ἔλεγεν ἡ ἄλλη.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσῃ πολὺ, ὅπως ἐπιτύχῃ κατὰ τι, καὶ νὰ ἐκβιάσῃ διὰ τῆς τόλμης τὴν εὐνοίαν τῆς κυρᾶς - Τύχης, παραδόξου γυναικός, προτιμώσης νὰ συλλαμβάνηται διὰ τῆς βίας.

Ἐζήτησε λοιπὸν πληροφορίας παρὰ τινος νέου χωρικοῦ, διερχομένου ἐκεῖθεν, οὗ τὰς ἀνακοινώσεις ἠγόρασεν ἀντὶ ἐνὸς σκούδου. Ἐμαθε δέ, ὅτι ἡ νέα ἐκαλεῖτο Σιμόνη, ὅτι ἦτο εἰκοσιτετραέτις, ὅτι οὐδένα — καθ' ὅσον ἦτο γνωστὸν — εἶχεν εὐνοούμενον ἐραστήν, ὅτι κατῴκει μετὰ τῆς μάμμης τῆς, γραίας τυφλῆς κατὰ τὰ τρία τέταρτα καὶ ὅλως κωφῆς, ἐν τῷ οἰκίσκῳ ἐκεῖνῳ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο. Ἐμαθε προσέτι ὅτι ὁ κοιτῶν αὐτῆς ἔκειτο ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ μόνου παραθύρου, ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὴν ὁδόν, καὶ ἐκαλύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ

τῶν φύλλων τῆς ἀναδενδράδος. Περὶ δὲ τῆς μάμμης, ἔμαθεν ὅτι παραλυσία τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τὴν ἠνάγκαζε νὰ μένῃ ἐν τῷ ἰσογείῳ, ὅθεν οὐδέποτε ἐξήρχετο.

Αἱ πληροφορίαι αὗται ἤρκεσαν εἰς τὸν κύριον Δελουσοῦ, ὅπως διαγράψῃ τὸ σχέδιον τῆς ἐφόδου. Περιέμεινεν ἵνα προχωρήσῃ ἡ νύξ, καὶ ὁ Μορφεὺς τινάξῃ τοὺς μήκωνάς του ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Τότε, χάρις εἰς τὸν κορμὸν τῆς ἀναδενδράδος, ἣτις παρεῖχεν αὐτῷ ἀπροσδοκῆτον κλίμακα, ἀναρριχθῆς ἐφθασεν εἰς τὸ παράθυρον. Πάντα ὑπῆρξαν αὐτῷ εὐνοϊκὰ κατὰ τὴν νυκτερινὴν του ἐπιχείρησιν. Ἦτο θερινὴ νύξ καὶ ὁ καύσων πνιγηρότατος. Ἡ ἀσύνητος Σιμόνη, κατακλιθεῖσα, εἶχεν ἀφίση τὸ παράθυρον ἡμιάνοικτον. Ὁ ἱππότης ἠνέφξεν αὐτό, ἐπήδησεν ἀθορύβως εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἔδραμε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κλίνην, ἣς ἐνστιγματωδῶς ἐνόησε τὴν θέσιν. Ἀφυπνισθεῖσα αἴφνης ὑπὸ ἀπροσδοκῆτων θωπειῶν, ἡ Σιμόνη κατελήφθη ὑπὸ φόβου. Ἐκραύγασεν ὀλίγον· ἔκλαυσε πολὺ· ἰκέτευσε θερμῶς. Εἶτα αἱ κραυγαί, οἱ κλαυθμοὶ καὶ αἱ ἰκεσίαι ἔπαυσαν ὡς διὰ μαγείας. Ἡ Σιμόνη, ἠττηθεῖσα, ὑπέμεινε τὴν ἦτταν αὐτῆς φιλοσοφικώτατα.

Ὁ κ. Δελουσοῦ ἐνόμισε καλὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς μεγάλας λεπτομερείας περὶ τῆς καλῆς του τύχης, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ τόσον θελκτικὴ, ὥστε, ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπιούσαν, ἔμεινεν ὀκτὼ ἡμέρας ἐν τῷ χωριῷ ἐκεῖνῳ.

Ἡ ὑπὸ τὴν ἡμετέραν γραφίδα ὠχρὰ καὶ ὄλως ἀσήμαντος διήγησις αὕτη, χρωματισθεῖσα δι' ὄλων τῶν χρωμάτων τῆς λαγνείας ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀκολάστου, ἔσχε χάρις εἰς τὴν μέθην τῶν συνδαιτυμόνων μεγίστην ἐπιτυχίαν. Ἐχειροκρότησαν ὑπερμέτρως καὶ ἔπιον εἰς ὑγιείαν τοῦ ἱππότηου, ὃν ἤθελον νὰ στέψωσι ρόδοις ὡς τὸν Ἀνακρέοντα.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κ. Δεβεζαί, αἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνελισσόμεναι ζωγραφαὶ εἰκόνες ἐξηρέθισαν ἔτι μᾶλλον τὴν ἤδη ἐξημμένην φαντασίαν του. Ἠύχετο ὀλοφύχως νὰ ἀπέλθωσιν οἱ προσκεκλημένοι του, ὅπως ἐκτελέσῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὸ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ σχέδιον.

Ἐπὶ τέλους, αἱ εὐχαί του εἰσηκούσθησαν. Οἱ κυνηγοὶ ἀνεχώρησαν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, τίς ἐφ' ἀμάξης, τίς ἐφιππος. Ὁ κ. Δεβεζαί ἀπέμεινε μόνος. . . . Τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη παρέλθῃ πρὸ τινων λεπτῶν.

Ποῖον ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ κόμητος; Εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ ἱππότηου, καὶ ἂν οὗτος ἐγένετο ἐραστής τῆς Σιμόνης, καταλαβὼν αὐτὴν ἐξ ἀπροόπτου, νὰ γείνη καὶ ἐκεῖνος, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε διὰ τῆς βίας, ἐραστής τῆς Σωσάννης Γκιλλῶ.

Μόλις δ' ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῆς τελευταίας ἀμάξης ἔπαυσεν ἀκουόμενος, κατέλιπε τὸ ἀνδρῶν τοῦ πύργου καὶ ἐκ-

θέσας τὴν γυμνὴν καὶ φλεγομένην κεφαλὴν του εἰς τὴν δροσερὰν πνοὴν τῆς νυκτερινῆς αὐρας, εἰσέδῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄλσους, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν δειροστοιχίαν, ἣτις ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν θύραν, τὴν πλησιεστέραν εἰς τὸ τέναγος, ἔνθα εἶχε φονευθῇ ἡ ἔλαφος. Φθάσας εἰς τὴν θύραν ἐκείνην, ἠνέφξεν αὐτὴν διὰ κλειδός, ἣν ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος.

Μόλις ἀπέιχε τοῦ τέναγος τέταρτον λεύγης, — καὶ τὴν ἀπόστασιν ταύτην ὁ κόμης δὲν ἐβράδυνε νὰ διατρέξῃ — καὶ εἶδε τὴν ὠχρὰν ἀντανάκλασιν τῶν ἀστέρων ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ ὕδατος, οὗ τὴν ἐπιφάνειαν ἐρρυτίδου ἡ ἔλαφρὰ τῆς νυκτὸς αὐρα. Ἀνεγνώρισε τὸ δένδρον. Ὑπελόγησε τὴν θέσιν ἐν τῷ σκότει καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ εὐρεθῇ παρὰ τὴν πτωχικὴν καλύβην, ἣν ὁ κυνηγὸς Ραμὲ εἶχε δεῖξῃ αὐτῷ διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων.

Ὁ κόμης ἐζήτησε πανταχόθεν τὴν καλύβην ἐκείνην. Ἦτο πτωχικὴ κατοικία ὑλοτόμου, ἐν τῇ στενοτέρα καὶ ἀθλιωτέρα σημασίᾳ τῆς λέξεως. Κατεσκευασμένη διὰ κορμῶν δένδρων, ἀλλεπαλλήλως τεθειμένων καὶ διὰ δοκῶν προσηρμοσμένων, ἔχουσα στέγην ἐκ πηλοῦ καὶ ἄμμου· ἡ καλύβη ἐκείνη περιεῖχε δύο μόνον δωμάτια. Τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους ἐχρησίμευεν ὡς δάπεδον. Ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἡ στέγη ἐφαίνετο πραγματικὸς κῆπος, τόσον πολλὰ ἦσαν τὰ ἐπ' αὐτῆς παράσιτα φυτὰ. Εἶχε μίαν θύραν καὶ δύο παράθυρα, ἐν ἐκάστῳ τῶν δωματίων. Κιγκλῖς σιδηρὰ, ἐν σχήματι σταυροῦ, διήρει εἰς τέσσαρα τμήματα τὰ μικρὰ ἐκείνα παράθυρα, δι' ὧν εἰσῆρχετο φῶς ἀσθενές, διερχόμενον διὰ μικρῶν ὑποπρασίνων ὑάλων, ἐντεθειμένων ἐν μολύβδῳ. Ἡ θύρα, ἐκ ξύλου δρυός, ἐκλείετο ἐξῶθεν διὰ κλειθροῦ καὶ δι' ἰσχυροῦ μοχλοῦ ἔσωθεν.

Ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ἦτο ἡ καλύβη ἐκείνη, ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις ἐν αὐτῇ δι' ἀναρριχίσεως, διὰ ρήξεως ἢ διὰ βίας. Ὁ δὲ κ. Δεβεζαί ἐπέισθη εὐκόλως περὶ τούτου, ἀφοῦ ἐζήτησε προσεκτικώτατα τὴν τε θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς ὑπῆρχεν ὅτι, θραύων μίαν τῶν ὑάλων καὶ εἰσάγων δι' αὐτῆς τὴν χεῖρα, θὰ ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, διότι ἡ σταυροειδῆς σιδηρὰ κιγκλῖς εἰσῆρχετο ἐντὸς τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

Καὶ ὁμως ὁ κ. Δεβεζαί ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλὰ πῶς; Ἐδοκίμασε τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ μοχλὸς ἦτο τεθειμένος ἔσωθεν. Μόνον ἡ Σωσάννα ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ. Πᾶς ἄλλος, ἀπέναντι τοιούτων κωλυμάτων, θὰ ἐγκατέλειπε τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως ἐνόχου παραφροσύνης. Ἀλλὰ διπλῆ καὶ φλογερὰ μέθη, τόσῳ φοβερωτέρα διὰ τὸν κ. Δεβεζαί, ὅσῳ σπανιώτερον συνέβαινεν αὐτῷ, τὸν ὤθει μοιραίως ἵνα ἐμμένῃ εἰς τὴν κατηραμένην ἀπόπειράν του. Ἀνεμνήσθη τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δελουσοῦ ἀναφερθείσης παροιμίας: ὁ μῆδεν διακινδυνεύων, οὐδὲν κερδίσει, καὶ ἀποφασίσας νὰ προβῇ εἰς θρασύτατον μέσον μετὰ

παλλομένης καρδιάς και κεφαλῆς τεταραγμένης, ἔκρουσε τὴν θύραν, ἀλλὰ τόσον ἔλαφρως, ὥστε ἡ Σωσάννα δὲν τὸν ἤκουσεν. Περιέμεινεν ἡμῖς περίπου λεπτόν, καὶ ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς ἀπεκρίνετο, ἔκρουσε καὶ δεύτερον, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην σφοδρότερον, ὥστε ὁ παραχθὴς κρότος ἀντήχησε καὶ ἐν τῇ καλύβῃ καὶ ἐν τῷ δάσει.

Ἄσθενῆς θόρυβος καὶ ἔλαφρὰ κινήσεις ἠκούσθησαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς καλύβης, εἶτα ἔλαφρὸν βῆμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν. Φωνὴ δέ, σχεδὸν ἀδιάκριτος ἐκ τοῦ φόβου, ἠρώτησεν :

— Ποῖος εἶναι ;

— Ἄνοιξατε . . . ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

— Ν' ἀνοίξω !. . . εἰς τοιαύτην ὥραν !. . . ὦ ! τραβάτε τὸν δρόμον σας καὶ ἀφίσατέ με ἡσυχην.

— Ἄνοιξατε, παρακαλῶ, δεσποινίς Σωσάννα . . . ἐπανάλαθεν ὁ κόμης.

— Ἀλλὰ σεις, ὁ ὁποῖος ἐπιμένετε τόσον νὰ ἔμβετε, ποῖος εἴσθε ;

Ὁ κόμης ἐδίστασεν ν' ἀπαντήσῃ. Ἄλλ' εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἴδῃ ἀνοιγομένην τὴν θύραν, ἡ ἐλπίς αὕτη ἐνέκειτο ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός του. Ὅθεν :

— Εἶμαι ὁ κόμης Δεβεζαί . . . ἀπήντησεν.

— ὦ ! Θεέ μου ! . . . ἀνέκραξεν ἡ νεανίς . . . εἶναι τοῦτο δυνατόν ;

— Σας δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

Ἐπῆλθον στιγμαί τινες σιγῆς. Ἄναμφιβόλως ἡ Σωσάννα ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ. Ἄλλ' αἴφνης ἀπήντησεν :

— Κύριέ μου, ἡ πτωχὴ αὕτη καλύβη, ὅπου κατοικῶ, εἶναι ἰδική σας, διότι ὁ δυστυχῆς μου πατέρας, ὁ ὁποῖος ἦταν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, τὴν ἔκαμεν εἰς τὴν γῆν σας καὶ μετὰ τὰ ξύλα σας . . . Χρεωστῶ εἰς σας ὑπακοήν, κύριέ μου, καὶ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ψυμοζήτησω παρὰ νὰ λείψω ἀπὸ τὸ σέβας ὅπου σας ἀρμόζει. Ἀλλὰ μοῦ ζητεῖτε νὰ σας ἀνοίξω τὴν θύραν εἰς τοιαύτην ὥραν, ἐνῶ εἶμαι μονάχη, καὶ τοῦτο ὑπερβαίνει πολὺ, ὅ,τι ἐμπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν τιμίαν κόρην. Μὴ θυμώσετε λοιπόν, καὶ μὴ κακιώσετε μαζί μου, κύριέ μου, ἂν δὲν σας ὑπακούω . . . Λυποῦμαι πολὺ . . . ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ σας ἀνοίξω . . .

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα δεκάτη τετάρτη.

— Χθές, ἤρχισε πάλιν τὴν διήγησίν της ἡ Σελήνη, ἔβλεπον διὰ τῶν παραθύρων ἐντὸς τοῦ γραφείου διευθυντοῦ μεγάλης τινὸς Ἐφημερίδος, δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅμως ἀκριβῶς ποίας γερμανικῆς πόλεως.

Ἦτο τοῦτο πλουσιῶς διακεκοσμημέ-

νον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκ ξύλου καρυῆς γραφείου, ὅπερ ἦτο κατάφορτον βιβλίων καὶ ἐφημερίδων ἀναμιξῆς ἐρριμένων, εὐρίσκοντο καὶ δύο καινούργη μικρὰ βιβλία, δύο νέων συγγραφέων, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ ἐκτιμηθῶσιν.

Περίξ τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις ἤσχολεῖτο γράφων, ἐκάθητο νέοι τινες δημοσιογράφοι πρὸς ἓνα ἐκ τούτων ἀποτεινόμενος τῶρα ὁ διευθυντής,

«Λοιπόν», τῷ λέγει, «τί λὲς δι' αὐτὸν ἐδῶ ;»

«Χμ», τοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅστις ἐπίσης ἤσχολεῖτο εἰς τὴν φιλολογίαν, «δὲν εἶναι καὶ ἀσχημον. καὶ μὲν ἔχει ὀλίγην πολυλογίαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ γράψας εἶνε πρωτόπειρος καὶ ἐπομένως συγχωρεῖται. χμ ! ἐννοεῖται ὅτι οἱ στίχοι ἠδύνατο νὰ γείνουν πολὺ καλλιτέροι' ἐν γένει οἱ συλλογισμοὶ καὶ ὁ συνειρμὸς ἔχουν τὰς ἐλλείψεις των, ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ἦνέ τις καὶ ἐπιεικῆς μετὰ αὐτὸν τὸν νέον μουσόληπτον, ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶνε ἀρκετὰ καλὸς κριτικός, εἶνε αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐπέφερε ἀρκετὰ καλὰς κρίσεις εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο, ὅπερ πρότινος καιροῦ ἐδημοσίευσεν, δηλαδὴ τῶν Φαντασιῶν ἐπὶ τῆς οἰκιακῆς ζωῆς ! . . .»

«Ἀλλὰ τότε, φίλε μου», τὸν διέκοψε ἄλλος τις δημοσιογράφος, «τότε σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε παρὰ ἓνας μεγάλος γαβδαρος, διότι ἐπὶ τέλους μετριότης δὲν εἰσχωρεῖ εἰς τὴν ποίησιν' ἢ νὰ εἶσαι ἢ νὰ μὴν εἶσαι, χμ ! τί θα 'πῆ αὐτό . . .»

«Τὴν δυστυχημένην τὴν θεία του», προσέθεσεν ἄλλος τις, «καὶ αὕτη ἔχει τὴν καλλιτέραν ἰδέαν δι' αὐτὸν . . .»

Καὶ οὕτω ἐξεφέροντο ἐκεῖ αἱ πλέον ἀντιθετοὶ καὶ παραδόξοι κρίσεις μέχρις ὅτου ὁ διευθυντής ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Ἄναμφισβητήτως εἶνε ἀρκετὰ εὐφυῆς . . . αἱ σκέψεις του καὶ ὁ συνειρμὸς τῶν ἰδεῶν του χωλαίνουν κάπου κάπου, παράβαλε σελ. τρίτην § 5. Ἐπίσης λάθος ἀρκετὰ σοβαρὸν διαφαίνεται εἰς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ἔκτου κεφαλαίου κτλ. . .

«Τί νὰ σοῦ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ἡ Σελήνη, ἐβαρύνθη νὰ τοὺς βλέπω καὶ διὰ τοῦτο ἐπορεύθη εἰς τὴν θείαν τοῦ συγγραφέως, ὅπου ὁ νεαρός της ἀνεψιὸς δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀκούῃ τὰ συγχαρητήρια τῶν προσκεκλημένων' ἠγάλλετο, ὁ ἄμοιρος, ἡ δὲ θεία του δὲν ἐκρατεῖτο πλέον ἀπὸ τὴν χαρὰν.

Ὁ ἄλλος ὅμως συγγραφεὺς, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντής οὐδὲν ἐξέφρασεν, ἐκάθητο μελαγχολικός παρὰ τὸ παράθυρον.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἐχαρακτήρισεν τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου ὡς παράτολμον καὶ λίαν ἀπομακρυσμένον τοῦ φυσικοῦ διὰ τοῦτο ὁ δυστυχῆς ἐλυπεῖτο.

Πλησίον τοῦ ἐκάθητο ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του, ἥτις προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον του, ἀλλὰ δὲν κατώρθου παρὰ νὰ συλλαβίσῃ τὸ ὄνομά του.

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ἐλευθερίας Σταμάδου, Ἑλένης Βούλγαρη καὶ κ. Θ. Θεοδορίδην, Γ. Μάργαρη, Κωνστ. Λεονταράκη, Ἰω. Σωμερίτην καὶ, Στυλιανὸν Σάγιαννην, Ἐμμ. Ψαρουδάκη, Γεωρ. Φωτιάδην, Δ. Φαμελιάρην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Πάνου Ε. Κοντογούρη. «Ἑλλην. Βιβλιοθήκη» θὰ λαμβάνετε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, τεύχη 5. Ἀπ' τῆς σας διεδιδάχθη, ἐγένετο δ' ἀσμένως δεκτὴ. — κ. Ι. Π. Ἐνταῦθα. Καὶ τὰ τρία, καθόσον γνωρίζομεν, δὲν μετεφράσθησαν. Διὰ τὰ λοιπὰ ἀδυνατοῦμεν ν' ἀπαντήσωμεν, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν μεταφρασθέντων ἔργων τοῦ μυθιστοριογράφου. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐνεγράφη ὁ κ. Κ. Γαλάτης, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 385. Ἀποδείξεις αὐτοῦ ἀπεστάλη. — κ. Λαουταρίδην καὶ Τάξιν. Ἀποδείξεις συνδρομητῶν καὶ φύλλα ἐκ τοῦ ἀριθ. 416 μέχρι 448 ἀπεστάλησαν, ἐπίσης καὶ τοῦ πληρώσαντος τὴν συνδρομὴν του κ. Ἰω. Βυζίου. — κ. Χρηστον Σωρίαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Γραμματόσημον ἐλήφθη. — κ. Ἄθ. Σπορνάρην. Ἀπεστάλησαν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σ. Ἀντύπαν. Λογαριασμός ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀντ. Λαδιανόν. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀριθμοὶ ἀμφοτέρων ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.

Ἡ ἐν Σμύρῃν γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταρίδην καὶ Τάξην.

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίους ἀνετέθη ἡ εἰσπραξίς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἄνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ῥοδαὶ Ἀλκαϊκά.

Τιμᾶνται δρ. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρ. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).